“Tenim més confiança i maduresa”

“Em vull quedar aquí; tinc tot el que buscava”, diu el lloretenc, que confia que el Girona s’entengui amb l’Stoke City un cop s’acabi la cessió
“L’equip ara es creu que és a primera i per competir-hi bé”

Muniesa , a Riudarenes Foto: MANEL LLADÓ.

Respecto totes les opinions, però és difícil acceptar els empresonaments de persones escollides pel poble. Fa mal

Gent propera em deia que estava boig venint a Girona. Però jo sabia que era una aposta personal molt bona

El pas per la Premier League m’ha enfortit i m’ha fet saber quan no me l’he de jugar i m’he de treure la pilota de sobre

Marc Muniesa Martínez (Lloret de Mar, 27/31/ 992) ha trigat poquíssim a fer-se un dels pilars del Girona. Va jugar el primer amistós sense ni haver-se entrenat i és fix al darrere des del primer dia. Ha trobat a Girona tot el que buscava i s’hi sent tan còmode que desitja que el club s’entengui amb l’Stoke City per poder quedar-se en el futur a Montilivi.

Se’l veu molt còmode, tant al camp com en l’equip. L’adaptació ha estat immediata?

Sí, molt bona. Tornar a casa, a un equip en què pots parlar català i castellà, cosa que et permet comunicar-te amb tothom amb facilitat des del principi. Coneixia gent de la plantilla i del cos tècnic, i per tant l’adaptació va ser molt ràpida i bona. A més, sempre que he estat disponible el tècnic m’ha donat l’oportunitat de jugar. Per tant, millor, impossible.

Només de pujar, se’l va vincular al Girona. Però el fitxatge va trigar a concretar-se. Vostè ho devia tenir molt clar?

Sí. Ja un mes abans de l’ascens, vaig comunicar al representant que, si el Girona pujava, era una de les opcions, per no dir la primera. Veia un projecte interessant en un club que va a més i que està creixent molt. Volia tornar a la lliga espanyola i, si era a casa, molt millor.

Va témer que es frustrés el fitxatge?

Sí. Quan va acabar la lliga, ens vam reunir amb Quique Cárcel. Totes dues parts estàvem interessades en la cessió, però hi havia una tercera part, l’Stoke City, que hi posava problemes. Em deien que no podia marxar. Però era el meu quart any allà i no hi era un jugador important. Vaig haver de repetir-ho mil vegades i anar a trucar a la porta de l’entrenador i del director esportiu diversos cops. Van acabar signant dos centrals, que va ser la clau perquè jo pogués venir cedit a Girona.

La seva absència per lesió va coincidir amb les facilitats d'alguns rivals per fer mal a l'esquena dels centrals. És el millor corrector?

No ho sé. Vam jugar contra el Barça, el Celta i el Vila-real. És veritat que vam encaixar bastants gols, però és que són equips de molta qualitat. Si et despistes, reps. I això ens pot passar a qualsevol. Ha coincidit amb l'època que no hi era, però vull pensar que és casualitat. Cada jugador és diferent i podem aportar coses diferents.

És el principal risc i maldecap, vigilar l'esquena? L'esquema els deixa força exposats.

Sí. Ho tenim present. Però també forma part de la nostra manera de jugar, amb carrilers ofensius. Sempre ens exposem a estar tres sols a darrere, i els espais són el que hem de procurar evitar. No és qüestió només nostra. Quan els de dalt pressionen més, també es nota. És una cadena. Si el de davant falla, també perjudica el de darrere.

Els convenç l'esquema?

Fa temps que hi juguem i veig l'equip cada vegada més confiat. Potser el partit contra el Madrid va ser un punt d'inflexió. En el següent, al camp del Llevant, es veia un Girona superior, ple de confiança. L'equip ara es creu que és a primera divisió i per competir-hi bé.

Són tres victòries seguides. Què ha canviat?

La de Riazor va ser la més important, perquè era la primera, guanyàvem un rival directe quan teníem sis punts i pràcticament estàvem en zona de descens. Ens va donar un primer impuls. Contra el Madrid, van ser tres punts extres. I guanyar el Llevant va ser refermar-nos com un equip que està madurant, que s'ho està creient.

Juguen amb el bloc de l'ascens. Veu companys més consolidats, com si haguessin perdut el respecte a la categoria?

S'ho creuen més, sí. Són jugadors de primera divisió. Tenen el nivell de primera, ho estan demostrant, la confiança en ells mateixos ha crescut moltíssim i només fa falta veure'ls com agafen la pilota, com assumeixen la responsabilitat. Ho vam veure l'altre dia a València. Tenim més confiança i més maduresa; tothom n'ha adquirit en molt poc temps. I també els que no estan jugant, que fan que el nivell de l'equip pugi.

No juguen fitxatges que teòricament arribaven perquè l'equip fes un salt de qualitat. Tant d'avantatge tenen els que coneixien el sistema?

D'avantatge, en tenen, perquè coneixien el sistema i els mètodes del mister. Però quan vas a un equip nou, has de demostrar que ets millor i que estàs més preparat que el que tens davant. Els que juguen, sigui qui sigui, demostren que són vàlids. I és difícil. He estat en aquesta situació i és complicat perquè no veus la llum, però s'ha d'entrenar sempre bé. Perquè t'arribarà l'oportunitat i, si no estàs bé, tindran qualsevol excusa per recriminar-t'ho.

Han passat de no tenir marge a una renda de 9 punts respecte de la zona de descens. Això els dona molt d'aire?

I tant! I es veu en els entrenaments. La gent té més tranquil·litat, més confiança. Som conscients que ara venen sis partits contra rivals una mica de la nostra lliga. Si fem les coses bé, podem fer una molt bona temporada, patir el menys possible i salvar-nos com més aviat millor. Però sabem que serà difícil.

Què està experimentant que no vivia en la Premier?

És un joc molt més calmat, més tàctic. Allà, el joc era més esbojarrat, d'anada i tornada. Ningú tenia el control de la pilota. I en qualsevol moment, perdent 2-0 i sense haver fet res, podies arribar dos cops a dalt i empatar. Com va passar l'altre dia al final, al camp del Llevant, que si el partit hagués durat més hauríem patit.

Amb l'excepció del Manchester City. Faran canviar la mentalitat, si guanyen la Premier?

Exacte; és l'excepció. Haurà canviat una mica el pensament. Començant pels aficionats del City, que no estaven acostumats a veure el joc de banda a banda, sinó molt més directe.

Muniesa té més perfil lliga que Premier?

No ho sé. Abans de marxar del Barça, no pensava a jugar en la Premier. I un cop allà, veia que podia aportar coses que ells no tenien, tot i que havia de guanyar aspecte físic, defensiu, i saber quan t'havies de treure la pilota de sobre. Ara intento aprofitar el que he anat aprenent.

En què l'ha millorat el pas per la Premier? L'ha enfortit?

M'ha enfortit, sí. I m'ha fet saber quan no me l'he de jugar. En el Barça és tot molt bonic i la treus sempre des del darrere, però quan marxes veus que, si tens dubtes, és millor treure-te-la de sobre. Perquè la gent no recordarà quan xutes a dalt, sinó quan la perds i te la foten.

En teoria, ha de tornar a l'Stoke City. Li agradaria quedar-se a Girona?

Sí. Tinc clar que em vull quedar aquí. Per tot. En l'aspecte professional i en el personal, estic com mai. Visc un dels meus millors moments, i què millor que allargar-lo?

Ara el Girona pot fer esforços econòmics inimaginables anys enrere. No seria estrany que pagués diners per vostè...

Suposo que, si arriba el moment, que espero que arribi, els dos clubs s'hauran de posar d'acord. Tant de bo que sigui amb les millors condicions possibles per al Girona, però això ja depèn també d'un tercer.

I l'Stoke no ho sol posar fàcil.

Són durs de pelar. A molta gent li ha costat molt sortir d'allà. De tota manera, van fitxar centrals, i crec que ara tenen ben coberta aquesta posició.

Té continuïtat, en un club que està creixent i torna a jugar a casa. Ho té tot?

Sí. Tinc el que buscava. Quan marxava de l'Stoke, tenia clar que havia d'anar a un equip amb el qual jugués. No podia tornar a estar sense jugar. Hi havia gent propera que em deia que estava boig venint a Girona. Però jo sabia que era una aposta personal molt bona. Era, i és, un projecte novell a primera, però amb moltes ambicions. I des de la primera trobada amb Quique Cárcel, em va captivar.

Els propietaris són molt ambiciosos. Es percep al vestidor?

El Girona és a primera per quedar-s'hi el màxim temps possible, i nosaltres ho sabem. Hem tingut reunions amb els màxims dirigents, que ens han explicat les idees i el projecte. Es veu que és una cosa grossa. Els que demostrarem si és grossa o no som nosaltres, que hem d'aconseguir la permanència. Però per facilitats i per instal·lacions, perfecte. Hi ha coses molt antigues, al camp, però amb el temps s'arreglaran.

L'afició també està responent. L'ha sorprès?

Fa goig veure Montilivi ple. Vaig veure el partit contra el Barça al costat d'Eloi i se li veien els ulls plorosos, de l'emoció, de veure tanta gent animant. I no és només aquest dia. Fins i tot en el partit de copa contra el Llevant hi havia una entrada digna. Ara veurem amb aquests partits de divendres i dilluns, que esperem que la gent també respongui perquè són molt importants.

Com viu el context polític?

És difícil, perquè ens toca de prop a tots els catalans. Respecto totes les opinions, però que hi hagi aquests empresonaments és difícil d'acceptar. Són persones que han accedit als seus càrrecs perquè han estat elegides pel poble. I manifesten les idees que tenim tots nosaltres. Fa mal. A la gent que no opina de la mateixa manera, se la respecta, com s'ha demostrat en les manifestacions que he vist i les que he viscut.

Tem que els afecti quan vagin arreu de l'Estat espanyol?

Quan anem a fora, rebem insults. Però és que des que era petit que, quan marxàvem amb el Barça, increpar-nos sempre era el més fàcil. Fa deu o quinze anys, m'era igual; fins i tot em motivava. Ara que soc més madur, i que estem en una època en què Catalunya s'està jugant molt, costa una mica. Però al final t'increpen a tots els camps. No tant, és clar, com al Barça o com a Piqué.

Publicat a:
-L'Esportiu. Comarques Gironines 11-11-2017 Pàgina 4

Font del document:
http://www.lesportiudecatalunya.cat/futbolcat/article/1279260-tenim-mes-confianca-i-maduresa.html